

mit Spørgsmaal om, hvorfor dette Andragende er kommet til Folkethinget, omeidstjøndt det er stilet til Rigsdagen (Latter). Det er ikke saa latterligt, mine Herrer, som det ser ud. Der er Mange her i dette Thing, som ere meget tilbøielige til efterhaanden at forvekle Rigsdag og Folkething med hinanden, og det er ikke latterligt, men det er en meget alvorlig Sag. Da der staaer trykt her i en Betænkning, at Andragendet er til Rigsdagen, og det er behandlet her, har jeg villet navne det, og det gjør jeg endnu engang. Det er de Herrer Formand, som skulle afgjøre, hvor det skal hen. Naar jeg faar et Brev med en Adresse, som ikke er stilet til mig, lukker jeg ikke Brevet op og siger, til hvem skulde det ellers være, men jeg leverer det tilbage og siger, at det kommer ikke mig ved. Men naar en Adresse er saaledes, at to tilfammen ere de rigtige Adressater, maa de se, hvorledes de komme ud af det ved at komme sammen med hinanden, og jeg kan, som sagt, ikke lade det ubemærket, at Folkethinget har villet bestjæftige sig med en Sag, som er stilet til Rigsdagen.

Formanden (Verg): Skjøndt det vist er uforpændt for ældre Medlemmer af Thinget at gjøre en Bemærkning i Anledning af det ærede Medlems Ytringer, skal jeg dog tjene ham i at svare. Naar en Andrager henvender sig til et Medlem af dette Thing om at indbringe et Andragende med Overskrift „til Rigsdagen“, har Andrageren derved givet tilkjende, at han ønsker det behandlet i det Thing, til hvilket han henvender sig gjennem et af dets Medlemmer. Det er en almindelig Praxis, som aldeles utvivlsomt er bleven fulgt af begge Thing, at man tager aldeles intet Hensyn til, om der staaer til Rigsdagen, til Landstthinget eller til Folkethinget, idet Andrageren selv har tilkjendegivet sin Mening om, i hvilket Thing han ønsker Sagen behandlet, ved Henvendelse til den paagjældende Rigsdagsmand, hvad enten han nu er i Landstthinget eller i Folkethinget. Det har været Praxis igjennem alle Aar, og det ærede Medlem vilde have vidst det, dersom han havde haft et mindre Kjendskab til denne Praxis. Det glæder mig, at det ærede Medlem er kommen bort fra sin mere formelle Indsigelse imod Thingets Competence. Det ærede Medlem er selvfølgelig fuldt

ud berettiget som ethvert andet Medlem til at finde, at Thinget ikke bør befatte sig med et Andragende, ligesom andre Medlemmer kunne være berettigede til at mene, at Thinget, i Henhold til § 64 i Grundloven, bør befatte sig med det; det er en Skjønssag. Men det om Competencen overhovedet lade vi altsaa ligge.

Th. Nielsen: Ja, det er ikke for videre at indlade mig med det ærede Medlem fra Lynghy (Mosen), at jeg tager Ordet, thi han har faaet al mulig Oplysning saavel af den ærede Ordfører som af Formanden; men jeg skal dog, da han lod falde den Ytring, at han ikke kunde forstaa, at det kunde være berettiget, at man i Udvalget indsatte Ting i Andragendet, som ikke stod der, gjøre ham opmærksom paa, at det beror fuldstændig paa en Misforstaaelse fra hans Side. Der staaer nemlig i Andragendet følgende Passus, som jeg skal tillade mig at oplæse: „I Anledning heraf tillod jeg mig den 12te ds. at udbede mig en Audients hos Hs. Exc. Indværgsministeren, under hvilken jeg i al Erbødighed anmodede om, at der maatte blive foretaget en Undersøgelse i Sagen for derigjennem at slaffe mig Opreisning.“ Nu er det jo en Skik altid, at man over ethvert Andragende sætter, hvorom Ansøgeren andrager; det er det, der er slet her og slet ikke Andet; om det, Andrageren ansøger om, er rigtigt eller ikke, er en ganske anden Sag; men det er en Skik, som det ærede Medlem kunde vide er fulgt gjennem en Række af Aar. Han vil saa at sige altid finde en kort Angivelse af, hvorpaa Andragendet gaar ud, og det ærede Medlem vil dog ikke negte, at Andragendet her gaar ud paa, at Beskommende gjennem en Undersøgelse søger om Opreisning. Derved tror jeg ogsaa, at det ærede Medlems Bemærkninger om, at Udvalget skulde have sat Noget ind i Andragendet, som ikke stod der, fuldstændig falde bort; de bero paa, at det ærede Medlem formodentlig ikke har haft Tid til noiere at sætte sig ind i denne Sag.

Mourad: Man kunde maaske beklage, at den høitærede Indværgsminister erklærede ikke at ville svare, og at han satte sit Segl under denne Erklæring ved at forlade Salen. Men da han først har afgivet denne Erklæ-